

quatre mil a les més pròximes, el fenomen és, a més, un fenomen integrat des de l'inici de la infantesa -els jocs i les armes com a estris d'esbarjo- que continua al'adolescència a través dels models estereotipats venuts per la propaganda-; és present al començament de la majoria d'edat -l'allistament a les forces armades-; és una sortida laboral i d'accés en el sistema de control social de la massa- l'ofici de les armes i per tant l'ofici de militar-; i és una de les característiques del dinamisme econòmic -els extraordinaris beneficis en la venda d'armament-; i de les formes o activitats dels ministres de Defensa (o de la Guerra?) i dels Afers Exteriors dels Estats contemporanis.

S'ha de tractar, per tant, de buscar altres explicacions més profundes a aquesta integració cultural de la violència en l'actual estadi de civilització. S'han de buscar altres explicacions al perquè de tan pretès determinisme bèl·lic. O com a mínim, de fer neteja dels conceptes més violents com a forma d'expressió en el dialèg, d'enterrar les justificacions militars com a conceptes necessaris a la guerra i a la pau -pressupostos per l'armament militar per exemple-, i de no fer servir la història i el dret com a explicació de la necessitat de la força en la societat internacional -aquest ha de ser l'últim recurs-, quan el consens mundial s'ha de fer sobre la base de l'establiment dels pactes de bones relacions i d'inversions als països més necessitats. Igualment podríem afirmar que els desgavells intel·lectuals i la praxis política són ben presents a nivells de geoestratègia més petita, com en els casos d'algunes preteses lluites d'alliberament nacional, en què les justificacions armades es contradiuen amb la més mínima anàlisi històrica i jurídica, com passa actualment amb ETA, perduda en un marasme teòric i mortalment punyent fins i tot en territori català.

II. Sobre alguns dels fets recents

La pràctica internacional ha donat massa sovint una prova d'ineficàcia sobre el recurs a la violència. Des de la Societat de Nacions Unides, molts fets, dissortadament ho avalen. Ras i curt, ja ho assenyalàvem : els interessos armamentistes són massa crescuts per rebaixar el grau de violència de la nostra cultura. Per altra banda, però, també a diversos mitjans els interessa mostrar una crònica parcial i donar una visió evolutiva dels esdeveniments partint de fets, diguem-ne, fàcilment digeribles o entenedors per a la mass media i en la línia més avançada dels mitjans de comunicació. La retransmissió en directe del conflicte del Golf per la CNN, en fou un bon exemple. I heus aquí que la dada històrica ha estat transmesa a tota velocitat, però acolorida o ennegrida segons el gust de les exigències del mercat, que en aquests cas cal diferenciar, per exemple, entre que hagi estat americà o europeu. És a dir, vivim una altra forma de violència en aquest moment històric, a través dels sistemes de comunicació que transmeten els conflictes, les guerres, les explosions, l'agressivitat, a través de notícies i d'innombrables pel·lícules i telefilms, de manera que la violència va formant part, de manera lògica, de la nostra vida quotidiana. Les notícies més esgarrifores es barregen de manera gairebé normal entre cullerada i cullerada a les hores de menjar. Per altra banda, els informes no són sempre massa objectius, de manera que violència i desinformació estrenyen i confeccionen una història agressiva i adulterada. En l'exemple que agafàvem - la de la Guerra del Golf que ens mantingué